

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI GC 2514/15, Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił powództwo i zasądził od powoda Towarzystwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego.

M. P. był właścicielem pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). M. P. nie użytkował tego pojazdu, gdyż był właścicielem również innego pojazdu, który użytkował na terenie Niemiec. Z pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) korzystała jego córka oraz przede wszystkim jej partner – A. O. (1).

W dniu 05 stycznia 2015 roku pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, za którą odpowiedzialność ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 15 stycznia 2015 roku M. P. udzielił A. O. (1) pełnomocnictwa do reprezentowania poszkodowanego we wszelkich czynnościach przedsądowych w sprawach o roszczenia z tytułu szkody powstałej dnia 05 stycznia 2015 roku polegającej na szkodzie komunikacyjnej w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (numer szkody (...) likwidowanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.). Pełnomocnictwo uprawniało również do: dokonywania w imieniu mocodawcy wszelkich czynności faktycznych i prawnych koniecznych do dochodzenia roszczenia, w tym składania oświadczeń woli, otrzymywania w imieniu i na rzecz mocodawcy wszelkich kwot należnych mocodawcy z tytułu roszczenia, zawarcia w imieniu mocodawcy ugody dotyczącej roszczenia, pobrania wszelkich dokumentów i ich odpisów, dotyczących stanu faktycznego stanowiącego podstawę roszczenia oraz odbioru wszelkiej korespondencji dotyczącej roszczenia.

W dniu 04 lutego 2015 roku A. O. (1) zawarł z Towarzystwo (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...). Strony uzgodniły czynsz najmu w kwocie 110 złotych netto, tj. 135,30 złotych brutto, za każdy rozpoczęty dzień najmu.

A. O. (1) w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu nie dysponował innym samochodem, zaś pojazd zastępczy wykorzystywał w celu dojazdów do pracy oraz niezbędnych czynności związanych z codziennym funkcjonowaniem.

Pojazd zastępczy został zwrócony przez A. O. (1) w dniu 13 lutego 2015 roku.

W dniu 04 lutego 2015 roku, A. O. (1) działając jako pełnomocnik M. P. zawarł z Towarzystwo (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawy szkody komunikacyjnej z dnia 05 stycznia 2015 roku w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Umowa została zawarta w celu pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z powyższą szkodą.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego poszkodowany M. P. został obciążony fakturą VAT o numerze (...) z dnia 16 lutego 2015 roku na kwotę 1 217,70 złotych brutto, w ramach której czasookres najmu został oznaczony na 9 dni, zaś wysokość stawki za jedną dobę najmu na kwotę 135,30 złotych brutto.

Decyzją z dnia 13 marca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówił wypłaty odszkodowania i wskazał na brak równoważności podmiotowej osoby, która została pozbawiona prawa korzystania z pojazdu oraz osoby, która podpisała umowę.

Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. wzywał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do uregulowania należności w kwocie 1 217,70 złotych, jednakże bezskutecznie.

W uzasadnieniu Sąd I instancji podał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie wymienionych w nim dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wносиły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się także, uznając je za wiarygodne i spójne, na zeznaniach świadka A. O. (1), przede wszystkim w zakresie, w jakim świadek wskazywał, iż to on razem z córką właściciela pojazdu M. P. korzystał z przedmiotowego pojazdu, tj. pojazdu, który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji.

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2016 roku wydanym na rozprawie Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. P., albowiem powód, mimo zobowiązania, nie wskazał adresu zamieszkania tego świadka oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego uznając dowód ten za zbędny i prowadzący do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu oraz zwiększenia jego kosztów, z uwagi na zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji czynnej.

W ocenie Sądu I instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, iż swoją legitymację do działania w niniejszym procesie powód Towarzystwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. uzasadniał umową cesji zawartą z M. P., właścicielem uszkodzonego pojazdu. Celem wykazania powyższej okoliczności powód przedłożył umowę o przelew wierzytelności z polisy oc tytułem pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego z dnia 04 lutego 2015 roku oraz umowę najmu pojazdu zastępczego (z tej samej daty).

Sąd Rejonowy zważył, że w sprawie bezspornym było, iż na skutek kolizji z dnia 05 stycznia 2015 roku, za którą odpowiedzialność ponosi sprawca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, uszkodzeniu uległ należący do M. P., a faktycznie użytkowany przez A. O. (1), pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Bezspornym była również sama okoliczność wynajmu pojazdu zastępczego, przy czym jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – w ocenie Sądu Rejonowego umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 04 lutego 2015 roku została zawarta przez A. O. (1) we własnym imieniu i na własny rachunek. Powyższe nie budzi wątpliwości Sądu Rejonowego w świetle treści samej umowy, w której wyraźnie wskazano, że najemcą pojazdu zastępczego jest A. O. (1) i jest to uzasadnione tym bardziej, że jak wskazał świadek A. O. (1) zawarł on przedmiotową umowę najmu jako użytkownik pojazdu uszkodzonego oraz że najpierw strony zawarły tę umowę, a dopiero później świadek dostarczył pełnomocnictwo udzielone mu przez M. P..

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu Rejonowego brak było więc podstaw do uznania, że zawierając w dniu 04 lutego 2015 roku umowę najmu pojazdu zastępczego A. O. (1) działał jako pełnomocnik M. P., zaś dokonana wykładania oświadczeń woli obu stron nie mogła prowadzić do ustaleń sprzecznych z jej wyraźną treścią, tj. do ustalenia, że stroną umowy był inny podmiot aniżeli wyraźnie wskazany w treści samej umowy.

Nadto Sąd Rejonowy wskazał, że okoliczności sprawy pozwalają na przyjęcie, że M. P. i A. O. (1) łączyła umowa użyczenia, na podstawie której pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został oddany do bezpłatnego korzystania A. O. (1). A zatem niewątpliwie A. O. (1) był uprawniony do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego we własnym imieniu i na własny rachunek, gdyż to w jego majątku powstała szkoda polegająca, na tym, że został pozbawiony możliwości korzystania z dotychczas użytkowanego pojazdu marki F. (...). W okolicznościach niniejszej sprawy brak zaś byłoby podstaw do uznania M. P. za poszkodowanego w tym zakresie, skoro używając pojazdu do

korzystania innej osobie, wyzbył się tego atrybutu (pozostając poszkodowanym w związku z uszkodzeniem pojazdu odnośnie kosztów naprawy).

Konsekwentnie, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi również wątpliwości Sądu Rejonowego, że umowa o przelew wierzytelności z dnia 04 lutego 2015 roku została zawarta z powodem przez M. P., w którego imieniu jako jego pełnomocnik działał A. O. (1). W jej treści bowiem wyraźnie wskazano, że cedentem wierzytelności z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy za szkodę komunikacyjną w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 05 stycznia 2015 roku jest właśnie M. P..

W tym miejscu Sąd Rejonowy podkreślił raz jeszcze, że przedmiotem cesji jest przelew wierzytelności przysługującej cedentowi – zbywcy na rzecz cesjonariusza – nabywcy, przy czym dla skuteczności takiej umowy niewątpliwie koniecznym jest istnienie wierzytelności po stronie cedenta.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe jednoznacznie zatem wskazuje, zdaniem Sądu Rejonowego, że M. P. nie zawarł umowy najmu pojazdu zastępczego z dnia 04 lutego 2015 roku, a tym samym brak było podstaw do uznania, iż przysługiwała mu z tego tytułu wierzytelność względem pozwanego. Skoro zatem M. P. nie przysługiwała wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego, nie mógł on skutecznie przenieść jej na powoda.

W rezultacie tych rozważań Sąd I instancji doszedł do przekonania, że zgłoszony przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. zarzut braku legitymacji czynnej powoda był zasadny, wobec czego na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i art. 6 k.c. a contrario orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz 108 k.p.c. zasądzając od powoda Towarzystwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 197 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, art. 65 § 2 k.c. przez jego błędne zastosowanie poprzez uznanie, że strona powodowa nie zawarła umowy najmu z M. P. w dniu 4 lutego 2015 r. podczas gdy wszystkie czynności likwidacyjne w związku z kolizją z dnia 5 stycznia 2015 r. były dokonywane przez pełnomocnika poszkodowanego A. O. (1), których pozwany nie kwestionował,
2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania przyjmując, iż A. O. (1) w związku z kolizją z dnia 5 stycznia 2015 r. zawarł umowę najmu z dnia 4 lutego 2015 r. w imieniu własnym, podczas gdy zgłaszając szkodę pozwanemu z OC sprawcy był traktowany jako pełnomocnik właściciela pojazdu – M. P., co wiązało się z wszczęciem i prowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez pozwanego, zakończonego wypłatą odszkodowania,
3. zarzut naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego poprzez ustalenie, że A. O. (1) zawarł umowę najmu pojazdu z dnia 4 lutego 2015 r. we własnym imieniu, podczas gdy zawarta tego samego dnia umowa cesji wierzytelności poszkodowanego została zawarta w imieniu M. P. przez pełnomocnika A. O. (1), co przy przyjęciu, że to A. O. (1) występował jako najemca, a nie pełnomocnik najemcy, wiąże z logicznym wnioskiem, że umowa cesji także powinna być zawarta przez A. O. (1) w imieniu własnym, a nie na rzecz M. P.,
4. zarzut naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego poprzez ustalenie, że A. O. (1) zawarł umowę najmu pojazdu z dnia 4 lutego 2015 r. we własnym imieniu, podczas gdy zawarta

tego samego dnia umowa cesji wierzytelności poszkodowanego została zawarta w imieniu M. P. przez pełnomocnika A. O. (1),

5. zarzut naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego poprzez ustalenie, że A. O. (1) dostarczając pełnomocnictwo z dnia 15 stycznia 2015 r. po dacie wypadku komunikacyjnego w dniu 5 stycznia 2015 r., nie mógł w dniu 2 lutego 2015 r. reprezentować M. P. przy zawarciu umowy najmu samochodu zastępczego i cesji praw poszkodowanego na rzecz powoda, podczas gdy czynności pełnomocnika zostały potwierdzone pełnomocnictwem mocodawcy z dnia 15 stycznia 2015 r.,

6. na podstawie art. 380 k.p.c. powód wskazał zarzut naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci oddalenia wniosku dowodowego o powołaniu biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem w dniu 5 stycznia 2015 r. samochodu F. (...) nr rejestracyjny (...), uzasadnionego technologicznie czasu naprawy pojazdu, uwzględniającego w szczególności konieczność dokonania oględzin pojazdu, zamówienia i dostarczenia części zamiennych, co stanowi naruszenie art. 227 oraz art. 278 § 1 k.p.c.

Powód wniósł o:

1. zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty żądanej pozwem, tj. 1.217,70 zł wraz z odsetkami od dnia 3 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych,
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych,

ewentualnie na wypadek nie podzielenia w/w zarzutów procesowych, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o:

1. oddalenie apelacji w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, w związku z czym nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał zarówno trafnej oceny dowodów, jak i ustaleń, co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd orzekający nie przekroczył w tym zakresie granicy swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy ustalenia dokonane przez Sąd I instancji przyjął więc za własne.

Zważyć należy, że podstawą oddalenia pozwu strony powodowej było stwierdzenie braku legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie.

Powyższe ustalenie należy uznać za prawidłowe.

Sąd Okręgowy nie podziela bowiem stanowiska skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny dowodów, a w dalszej kolejności błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd II instancji miał tu na uwadze, że sam powód przedłożył umowę najmu pojazdu nr (...) z dnia 4 lutego 2015 r. (k. 22-23), zawartą przez A. O. (1). Treść przedmiotowej umowy nie potwierdza, aby została ona zawarta w imieniu bądź na rzecz M. P.. Natomiast jako osobę uprawnioną do wynajęcia auta wskazano A. O. (1). Tym samym treść umowy jednoznacznie potwierdza, iż została ona zawarta przez użytkownika uszkodzonego pojazdu i na jego wyłączne potrzeby.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zauważył, że oświadczenie z dnia 4 lutego 2015 r. (k. 19) o niezbędności najmu pojazdu zastępczego zostało sporządzone przez A. O. (1). Jego treść wprost potwierdza przy tym, iż osobą korzystającą z pojazdu zastępczego miał być A. O. (1), a nie M. P..

Wobec powyższego, stwierdzić należy, że dokumenty złożone przez stronę powodową dowodzą ponad wszelką wątpliwość, iż wyłącznym użytkownikiem pojazdu zastępczego miał być A. O. (1). On też zawarł umowę najmu pojazdu. I to on miał być wyłącznym beneficjentem pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy miał też na uwadze fakt, że A. O. (1) zeznał (k. 84), iż zawarł umowę przed dostarczeniem stronie powodowej pełnomocnictwa do działania w imieniu M. P.. Potwierdza to, iż powód zawarł umowę najmu z A. O. (1). Żadne okoliczności nie wskazują aby umowa najmu miała zostać zawarta na rzecz osoby trzeciej. Jej treść jest bowiem jasna i zrozumiała. W tej sytuacji zbędne jest też dokonywanie interpretacji przedmiotowej umowy albowiem wobec jej jednoznacznych zapisów, nie wymaga ona wykładni.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że w sprawie bezsporne jest, iż wyłącznym użytkownikiem auta zastępczego był A. O. (1).

Zważyć ponadto należy, że umowa o przelew wierzytelności z policy OC tytułem pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego (k. 26) zawiera już dane właściciela uszkodzonego pojazdu – M. P.. Powód zatem miał świadomość osoby poszkodowanej. Pierwotnie jednak, zawarto umowę z faktycznym użytkownikiem pojazdu, a nie jego właścicielem. Okoliczność ta nie może być jednak obecnie sanowana. Umowa najmu została bowiem skutecznie zawarta, a strony tej umowy jednoznacznie wskazane. Niedopuszczalne jest zatem dokonywanie zmian w tym zakresie, tylko z tej przyczyny aby powód mógł uzyskać odszkodowanie. Takie działanie jest nieuprawnione i nie może uzyskać akceptacji Sądu.

Autentyczność dokumentów, na które powołał się wyżej Sąd Okręgowy nie była kwestionowana przez strony, należy je zatem uznać za dowody pełnowartościowe. Mając przy tym na uwadze, że treść dokumentów nie nastrocza wątpliwości interpretacyjnych, konkluzje z nich wynikające są jednoznaczne. Dlatego też stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów zebranych w sprawie, i na ich podstawie wyciągnął prawidłowe wnioski. Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. podniesiony przez stronę powodową nie może zatem zostać uwzględniony. W tym miejscu przypomnieć trzeba, że uwidocznienie uchybienia temu przepisowi wymaga wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753). Powód nie zdołał zaś skutecznie podważyć oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy. Natomiast samo przekonanie strony o innej aniżeli przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż przyjął sąd nie jest wystarczające do uznania uchybienia tego sądu (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – Wokanda 2000/7/10).

Skarżący w oparciu o fakt, że właścicielem uszkodzonego pojazdu był M. P., wywodzi, iż umowa najmu musiała zostać zawarta na jego rzecz. Jednocześnie jednak powód pomija okoliczność, że tak umowa najmu, jak i oświadczenie z dnia 4 lutego 2015 r. zostało podpisane przez A. O. (1). Jej rzeczywista treść nie pozwala na uznanie, że A. O. (1) działał jako pełnomocnik M. P.. Samo zaś następcze złożenie pełnomocnictwa nie prowadzi do zmiany stron umowy.

Wbrew odmiennym twierdzeniom strony powodowej, materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdza aby A. O. (1) był traktowany jako pełnomocnik M. P.. Niewątpliwie powód miał wiedzę kto jest faktycznym właścicielem

uszkodzonego pojazdu. Jednakże powód zawarł umowę z A. O. (1) działającym we własnym imieniu i na swoją rzecz, a nie jako pełnomocnik. Gdyby A. O. (1) miał działać jako pełnomocnik, okoliczność ta winna znaleźć odzwierciedlenie w treści umowy. Natomiast pominięcie w umowie danych właściciela pojazdu, prowadzi do uznania, że zawierającym umowę jest osoba w niej wymieniona.

Nie stanowi też przeszkód aby ta sama osoba działała jako pełnomocnik, a równocześnie zawierała umowy w swoim własnym imieniu. Równoległe działanie jest dopuszczalne i akceptowane. Tym bardziej, że A. O. (1) jest użytkownikiem pojazdu M. P., i to on był wyłącznie zainteresowanym w otrzymaniu pojazdu zastępczego. Takie właśnie zachowanie jest logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. M. P. nie miał zaś żadnego interesu w wynajęciu pojazdu zastępczego, a jedynie w dokonaniu naprawy uszkodzonego samochodu.

Reasumując, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy poczynił szczegółowe ustalenia okoliczności faktycznych sprawy stosownie do potrzeb określonych granicami żądania powoda, przeprowadził dokładną analizę dowodów zebranych w sprawie, rozważył wyczerpująco racje obu stron, konfrontując je z dowodami i oceniając według zasad logiki w granicach określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., wreszcie wskazał na podstawę prawną rozstrzygnięcia, dając wyraz swojemu stanowisku w uzasadnieniu wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 328 § 1 k.p.c. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy uznał zarzuty naruszenia przepisów postępowania za nietrafne.

W rezultacie stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż stroną umowy najmu pojazdu zastępczego był A. O. (1). Słusznie też Sąd Rejonowy uznał, iż wyłącznie A. O. (1) korzystał z najętego pojazdu, albowiem potwierdzenie tego ustalenia znajduje się w oświadczeniu z dnia 4 lutego 2015 r.

Zwrócić też należy uwagę, że koszt najmu pojazdu zastępczego pozostaje w związku ze szkodą tylko w sytuacji gdy osoba poszkodowana przed szkodą faktycznie korzystała z tego pojazdu, a ponadto, że korzystała z pojazdu zastępczego w okresie najmu, i wykorzystywała ten pojazd do takich celów, do jakich używała pojazdu wcześniej. Natomiast w realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że użytkownikiem pojazdu jest A. O. (2), a nie jego rzeczywisty właściciel. To on faktycznie korzystał z pojazdu uszkodzonego, i dla niego został przeznaczony pojazd zastępczy. Dlatego też wyłącznie A. O. (2) posiada legitymację czynną do żądania zwrotu wydatków za najem samochodu zastępczego.

W konsekwencji powyższego, skoro to A. O. (2) zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego, M. P. nie mógł zbyć wierzytelności wynikającej z przedmiotowej umowy na rzecz powoda. Dlatego też skarżący w niniejszej sprawie nie ma uprawnienia do żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W tym stanie rzeczy, zaskarżony wyrok należało uznać za prawidłowy. Sąd I instancji zasadnie bowiem uznał, iż stronie powodowej nie przysługuje legitymacja czynna do występowania w niniejszej sprawie. Wobec czego oddalenie powództwa było w pełni uzasadnione.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.